

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XX. Daniel in Leonum cavo illæus servatur, quia credidit Deo suo,
Fiducia in Deum quàm omnibus necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

in seipsum profundius descendit, cogitur demum fa- teri: Arundo sum; ad omne venti arbitrium moveor, frangor, mergor, comburor. Salamandra in ignibus se jactat; Non comburor. Cullus inflatus in aquis dicat; Non mergor. Virum ductile allisum terræ gloriatur; Non frangor. At ego inconstantissimus, quod hodie sanctè statuo, cras actione contrariâ damno, ad omnem fortunæ sævientis ictum expalleſco, concido; ad omne blandientis poppyſina in vitium diſſuo. Danielem genua hæctentem, & de die sæpius precantem conſpicio, non imitor. Subinde vix ſemel die toto, quandoque nunquam genua in preces ſubmitto. Quædam præclare incipio, vel ulla ad finem perduco; in pravâ conſuetudines delabi proniſſimum mihi; melioribus aſſueſcere quàm lentè, quàm nihil conor! Ergo proficiamus, & ante omnia hoc curemus, Ut CONSTEMUS NOBIS.

CAPVT XX.

Daniel in leonum cavo illæſus ſervatur, quia credit Deo ſuo. Fiducia in DEVM quàm omnibus neceſſaria?

T Am potenter egit Invidia, ut Danielem innocentiſſimum principem in leonum lacum præcipitaret, heu nimis pretioſum beſtiis pabulum! Hæbit quidem Daniel cauſidicum & advocatum potentiſſimum, regem Darium, ſed potentiſſimè Invidia. Doluit Darius famuloriam fidei interitum, Et pro Daniele poſuit cor, ut liberaret eum, ſed Invidia tulit ſententiam; Daniel ad leones. Neque rex leviter ac perſuadorè innocenti patrocinator, uſque ad occaſum ſolus laborabat ut erueret eum, ſed Invidia captum ex unguibus non dimiſit. Conſiit Darius legis gratiam Danieli ex cauſâ non unâ faciendam, ſed vici Invidia, & nullam hæc penitus exceptio- nem dari permiſit. Ergo, Adduxerunt Danielem, & miſerunt eum in lacum leonum; virum grandævum, nonaginta octo annorum ſenem, centum viginti ſatrapis præfectum, principem, Triumvirum, cubiculariorum regio- rum decurionem, tribus Regibus fidiffimum admini- ſtrum: Hunc ipſum leonibus objeit Invidia.

Darius hoc fato admodum triftis eam noctem ince- natus & inſomnis egit. Quod teſtariſſimum è ſacris pa- ginis: Cibi non ſunt allati coram eo, in ſuper & ſomnus receſſit ab eo. En vires conſcientiæ, quàm ea vel in idololatrâ vigilet, & exprobret, contra jus & æquum leonibus in- nocentem objeitum. Tranſactâ nocte ſummo mane rex Darius ad leonum foveam properans, & Danielem læ- crymabili voce inclamans: Daniel ſerve Dei viventis, in- quit, Deus tuus, cui tu ſervis ſemper, putasne valuit te liberare à leonibus? Cui Daniel: Rex in æternum vive, ait: Deus meus miſit Angelum ſuum, & concluſit ora leonum, & non nocue- runt mihi: quia coram eo juſtitia inventa eſt in me, ſed & coram te, rex, delictum non feci. Tunc vehementer rex gaviſus eſt ſuper eo, & Danielem præcepit educi de lacu. Eductusque eſt Daniel de lacu, & nulla læſio inventa eſt in eo, quia credit Deo ſuo. Hoc prodigium & miraculum rectè tribuitur magnæ in Deum fiduciæ; Nulla læſio eſt in eo, quia cre- dit Deo ſuo. De hac in Deum fiducia, quod quidem huc ſpectet, hoc capite deſtendum.

§. I.

L eonibus objei, ſupplicium Medis notiſſimum, uti apud Romanos & Judæos crucifigi, apud nos capite plecti, patibulo appendi, rotâ frangi. Sæpe olim in Chriſtianos populi clamor exarſit: Chriſtiani ad leonem, Chriſtiani ad beſtias. Ita Cyprianus ad Cornelium Ponti- ficem perſcribens de ſeipſo: Toties, inquit, ad leonem peti- tus in Circo. Hominem non facile lædit leo ſatur aut ci- cur, vel beneficii affectus, aut ſi capiti ejus injiciatur

A pallium velandis oculis; leonem itidem terrent & fugant colliſi lapides, gallorum cantus, effulgentes ignes. Quod leones Danieli dentes non infixerint, nihil hujusmodi cauſa fuit. Deus miſit Angelum ſuum, & concluſit ora leo- num. Danielis ingens in Deum fiducia hos promeruit in leonino cavo habere hoſpites è celo.

Hieronymus Malchi hominis pudici, & ob pudici- tiam à lænâ deſecti reſgeſtas proſecutus: Ut ſciant, in- quit, virgines & caſti inter glaciſ & beſtias pudicitiam nunquam eſſe captivam, & hominem chriſtianum poſſe mori, non poſſe ſuperari. Chryſanthi martyris conjux Daria à leone deſenſa eſt. Ita Thecla, aliæque virgines complures leonibus ſerifque aliis immaniſſibus objeitæ mitiſſimos ſenſerunt agnellos lætæ. Hinc illud Grego- ri Nazianzeni metrum:

Virginitas fulvos potuit ſapire leones.

Pontianus Martyr Spoleti ævo Antonini Imperatoris objeitæ eſt leonibus. At ille ſacri carminis non imme- mor: Salva me, ajebat, ex ore leonis: Narrabo nomen tuum fratribus meis. Ita luſorias hæbit & blandientes belluas. Hebræi de Daniele cantant: Vexit leo, & liberavit leonem de ore leonis. Leo venit Deus, de quo Amos: Leo rugiet, quis non timebit? Liberatus leo Daniel de ſtirpe Judæ, quem leonis catulum appellat Jacob, Leones autem ideo pepererunt Danieli, quia credit Deo ſuo; po- tentiæ divini ac providentiæ totum ſe commiſit.

Ad iſtud Auguſtinus quemvis noſtrum inſigniter hortatus: Subdere, inquit, illi, qui ſupra te eſt, & infra te erunt illa, quibus præpoſitus eſt. Intrende quid dicam. Deus, homo, pecora. Supra te Deus, infra te pecora. Si autem non agnoſcis illum, qui ſupra te eſt, ſuperiorem contemnis, ſubderis inferiori.

Agnosce (per fiduciam) eum, qui ſupra te eſt, ut agno- ſcant te, quæ ſunt infra te. Ideo cum Daniel agnoſſet ſupra ſe Deum, agnoverunt illum ſupra ſe leones. Cur autem Deus juvenes Hebræos flammaram medios non comburi, ſeptenos fratres Machabæos variis tormentis perimi voluerit, cauſarum aliquid ſignans Auguſti- nus: Sed Danielem, inquit, agnoverunt leones, quia ille ſubdi- tus Deo erat. Quid Martyres, qui ad beſtias pugnaverunt, & Hebræos ferarum morſibus lætiati ſunt? Non erant ſub Deo? Aut erant ſervi Deitres viri; & non erant ſervi Dei Machabæi? Agnovit ignis ſervos Dei tres viros, quos non uſit, quorum nec veſtimenta corrupit: & non agnovit Machabæos? Agnovit & Machabæos fratres, agnovit & iſtos. Sed opus erat quodam ſtagello, permi- tte Deo, qui dixit in Scripturâ: Flagellat omnem filium, quem recipit. Putatis enim fratres, quia ferrum tranſverbera- ret viſcera Domini, niſi ipſe permitteret; aut hereret in ligno, niſi ipſe voluiſſet? Non eum agnovit creatura? An exemplum patientiæ propoſuit fidelibus ſuis? Ideo Deus quosdam liberavit viſibiliter, quosdam non liberavit viſibiliter: omnes tamen ſpi- ritualiter liberavit, ſpiritualiter neminem deſeruit. Viſibiliter quosdam viſus eſt deſeruiſſe, quosdam viſus eſt eripuiſſe. Ideo quosdam eripuit, ne putes illum non potuiſſe eripere. Teſtimo- nium dedit quia poteſt: ut ubi non facit, ſecretiorem intelligas voluntatem, ne ſuſpicias diſſicultatem. Sed ad Danielem redimus.

Prodigium ingens famelicos leones appoſitis ſibi epulis non prandere, ſed ſtrictum præſente pabulo je- junium ſervare. Atqui tam grandis prodigii beneficium credentiſſima in Deum fiducia obtinuit. Videte, oro, quantæ Daniel fiduciæ fuerit, quàm animoſè Deo cre- dederit.

I. Daniel favore regio præpollens, parentiſſimos quinque utique ad regem acceſſus hæbit; ſuam ipſe cauſam agere, invidorum fallacias detegere, ſuam innocen- tiam diverſis argumentis aſſerere, accuratiorem ſicti criminis inquititionem poſcere, lætæ legis ſubdolan- iniquitatem potuiſſet oſtendere; at ille invidiam diſſi- mulans, negotia tractans, & ut priùs conſueverat, orationibus vacans divini ſe voluntati è ſolido tradit, para-

Dan. cap. 6. verſ. 22.

Memoriam illius vene- ratur Ecclē- ſia die 25. Octobris.

Pſ. 21. v. 22. & 23.

Rabbini in Midras Te- billim in Pſal. 63. v. 1. Amos cap. 3. verſ. 8.

Gen. 6. 49. verſ. 9. Ita Galatinus l. 5. de arca- nis, cap. 8.

Auguſt. 10. g. tract. 8. in epiſt. 1. Ioan- nis, cap. 4. mihi pag. 259.

Auguſt. ibid.

Cur Deus juvenes Hebræos flammarū medios non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Cyprian. 25. 35.

paratissimus perferre, quiddid ipse in se permiserit. I. Non appellat à iudice minus perito, non provocat à rege nequiter circumvento, ad regem cautiorem, aut ad iudicem peritorem. III. Non accusat æmulos doli ac fraudis plenissimos, non eos arguit parricidii in collegam. IV. Non allegat officia sua & promerita tam apud reges Nabuchodonosorem & filium Balthazarem, quam apud ipsum Darium. V. Non turbas excitat, nihil seditionis aut tumultus movet, sed corde tacito conservat patientiam, altum Danielis silentium, incredibilis patientiæ; Dei providentiæ ac voluntati, & regis sententiæ licet iniquæ totum se permittit. Fiducia maxima. Credidit Deo suo.

§. II.

Beatæ Marci ore Christus: *Omnia, inquit, omnia possibilia sunt credenti.* Hoc fundamento solidissimo nexus Tarlensis Paulus: *Omnia, inquit, possum in eo qui me confortat.* * Nos homuli ad divina partu exercitati aliqua in Deum ferimur fiducia, sed admodum infirmâ & modicâ: quemadmodum ægroti arteria movetur quidem, sed motu valde debili, & conciso. Beato Marco narrante venit ad Christum eum filio patet, qui accessus causam exponens: *Magister, inquit, atuli filium meum ad te habentem spiritum mutum, qui ubicumque eum apprehenderit allidit illum, & spumat & stridet dentibus & arefcit.* Interrogante Christo: *quantum temporis est, ex quo ei hoc accidit?* Respondit parens: *Ab infantia, & frequenter eum in ignem, & in aquas misi, ut eum perderet. Sed si quid potes, adjuva nos, miserus nostri.* En istius pessimè affecti pueri parens fidei fuit & fiducia, sed exigua. Hinc & trepidæ voces illæ: *Si quid potes, adjuva nos.* Fiducia, sed pavida & dubia. Nam puer ab infantia malignum genium sui tormentum sensit. Deinde discipuli Christi non poterant eum ex hospitio, quod annis pluribus occupârat, pellere. Accessit quod ipso etiam Christo præsentem miserum exagitârit. Hinc fiducia mæsti parentis titubans vacillabat. Longè alitè leprosus: *Domine, inquebat, si vis, potes me mundare.* Modestissima hæc petitio fidem ac fiduciam spirabat erectissimam, quæ summam Christi potentiam venerabatur. Hinc omnia potuit credendo, ipsam quoque lepram sine pharmaco abstergere. *Omnia possibilia sunt credenti.* Paradoxum videri posset tam liberale ac dives dictum. Sed veritatis est effatum, & nequam fallax promissum: *Credenti possibilia sunt omnia:* perinde si dixisset Christus: *Valerudo integra filio tuo restituenda penes te est, à fide ac fiduciâ tuâ pendet filii tui sanitas. Si sanandum à me diffidis, nihil impetras; si fide ac fiduciâ firmâ niteris, omnia quæ postulas, impetrare poteris. Crede atque potentiæ meæ fide, & filius tuus jam sanatus est. Quid autem est CREDERE? Conceptâ fiduciâ ab alterius bonitate ac potentiâ pendere. Omnia igitur credibilia, quod probè notandum, credenti sunt possibilia. Porro credibilia sunt quæcumque vel ad divinum honorem, vel ad nostram salutem sunt.*

Quæcumque verò Dei voluntati & gloriæ, aut saluti nostræ adversantur, credibilia non sunt dicenda; nec ad fidem referenda; infra illam sunt, aut eam excedunt. Hinc Christus geminis cæcis visum redditurus: *Crede, ait, quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei: Vtique Domine. Tunc tetigit oculos eorum, dicens: Secundum fidem vestram fiat vobis. Et aperti sunt oculi eorum.* En diem obedientissimam ad fidei nutum in cæcorum oculos sine omni morâ reverlam. Ita etiam Servator cum Syrophænisâ egit. Hæc scædum ac pudendum morbum, sanguinis fluxum totis jam duodecim annis perpessa, facultates suas omnes in medicos erogârat, nihil adjuta. Demum fiduciâ ingenii ad hoc asylum confugiens, *Accessit retro, & tetigit simbriam ve stimenti ejus. Dicebat enim intra se: Si tetigero tantum vestimentum ejus, salva ero. At Iesus conversus, & videns eam dixit: Confide fida; fides tua te sal-*

vam fecit. Bono sis animo, neque timeas tuum hunc contactum mihi displicuisse. Placuit quàm maximè tua fides & fiducia, quæ ad obtinendam sanitatem via est certissima; fides tua te salvam fecit. Et salva facta est mulier ex illâ horâ. Hæc è Cæsareâ Philippi oriunda in eadem urbe, quod Eusebii, Sozomenus, Theophylactus testantur, Christo hospitali munimentum accepti beneficii erexit statuat, sub quâ nascentes herba, simul ac simbriam contigissent, morbis quibuslibet medebantur. Statuâ hæc dejectâ Julianus Apostata substituit suam, quæ mox icæta est fulmine.

§. III.

Fides igitur & fiducia salvat; possibilia credenti sunt omnia. Deus omnia potest virtute suâ, nos autem alienâ & divinâ. Hinc Jacobus precaturum instruens: *Postulet autem in fide, inquit, nihil hesitans.* Daniel fidei ac fiduciæ plenissimus hoc animo habuit impressum: *licet hostium meorum plurimi, potentissimi, sint centum viginti, sint leones esurientissimi, ego Deo meo credo. Eadem hæc fiduciâ David erectissimus: In Deo, inquit, speravi, non timebo quid faciat mihi caro. Mox in eandem fiduciam assurgens: In Deo, ait, speravi, non timebo, quid faciat mihi homo. Mihi quidem Deus promittit regnum, sed necdum vel leve regni vestigium apparet, hostes undique in me ruunt grandi numero; sed sint altero tanto plures, ego Deo fido. Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum: Si exurgat adversum me praelium, in hoc ego sperabo. Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus. Deus meus, & adiutor meus, & sperabo in eum: protector meus, & cornu salutis meæ, & susceptor meus.*

Nostra in Deum fiducia duo potissimum respiciat: Primum, cælestem illam & beatissimam æternitatem. Fallere divina nequeunt promissâ; Dei syngrapha in manibus nostris: *Sic Deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Alterum, ea quæ temporis sunt præsentis. Quod si Deo fidendum de bonis immortalibus ac sempiternis, quanto magis de victu & vestitu, bonis minutulis, quæ Deus adjicit. Millies iterumque millies hæc inculcanda, nec tamen unquam satis capiuntur. Hanc nobis fiduciam pæne omnia regi palatæ carmina instillant. Divinæ pollicitationis est: *Omnis lecus quem calcaverit pes vester, vester erit.* Ibi pedem figimus, ubi nostram stabilimus fiduciam. Theodoros, de Pherme dictus, indolem in se timidam ac diffidentem deprehendit. Deum igitur impensissimè rogavit, omnem à se pavorem ac diffidentiam auferret. Abstulit bonus Deus. Jamque Theodoros eò animi ac confidentiæ pervenit, ut dicere sit solitus. Si cælum terræ adhareat, Theodoros non formidat. Hæc est sexcenties sint dicta, nihilominus assidue Paulinum illud ingerendum: *Nolite amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem.* Sed hic opus est prolixiore paululum experienciâ. Nec enim ullus perfectè Deo fidei, quàm qui eum sibi per diuturniorem experienciâ cognovit planè fidelissimum, & pæne ad ipsa usque sed occulta miracula. Quisquis igitur hoc experiri voles, monito Salomonis pare, & *Habe fiduciam in Domino, ex toto corde tuo.* In omni expectatione, in omni afflictione ac metu, in periculis omnibus, ut felix sit successus, spes omnibus in uno Deo collocanda, idque ex toto corde. *Beatus, teste Basilio, qui omni spe rerum hujus mundi seipsum orbavit. Spes mortalium sunt somnia vigilantium. Sicut enim execrabilis est, qui spem ponit in homine; ita omni laude dignus, qui ex Deo totus pendet.*

Quidquid ergo sollicitudinum ac curarum, quidquid malorum & ærumnarum nos premit, non amittamus confidentiam: licet hostes nostri sint potentes & numerosi, etiam nos mari medio natemus, etiam leonum cavem

Marci. c. 9. vers. 23. Fides credenti meretur de congruo, ut et, quod petit, detur per omnipotentiam Dei. * Philip. c. 4. vers. 13. Marci c. 9. vers. 16. & seqq.

Matth. c. 8. vers. 2.

Marci c. 9. vers. 23.

Quæ dicantur credibilia.

Matth. c. 9. vers. 28. & seqq.

Ibid. v. 20. & seqq.

caveam habitemus, etsi mœroribus & angoribus undique circumfluamus, etsi humanis auxiliis omnibus destituti simus, nihilominus non amittamus confidentiam, omnem sollicitudinem nostram projiciamus in eum, quoniam ipsi cura est de nobis. Etsi amittamus omnia, erectam tamen in Deum fiduciam retineamus.

CAPVT XXI.

Danielis emuli hostes in leonum caveam dejiciuntur, æquissimâ Talionis lege ac penâ: de quâ jam plura.

Cum Darius rex luculentissimum divinæ potentia argumentum, Daniëlem inter impastos, famelicos leones cerneret intactum, facileprehendit se à suis satellitibus turpissimè circumventum. Non igitur differendum ratus debitum invidiæ tam captiosæ supplicium, mox imperavit Danielis falsissimos accusatores eadem viâ in eandem leonum foveam præcipitari. Ita jubente rege adducti sunt viri illi, qui accusaverunt Daniëlem, & in lacum leonum missi sunt. Neque soli, sed & filii, & uxores eorum. Imperium hercle severum & atrox. Quid enim eorum conjuges, quid potuerunt liberi, cur illa paritorum, hi patrum lauant noxas? Nihil hic contra Divinam, Naturalem, Humanam legem ullam est actum. Naturalis legis est, ut facinus tam immane non in ipsis solum facinorosis, sed in illorum etiam adiutoribus omni supplicio vindicaretur; ita quidem, & non solum auctores scelerum, sed scelerum etiam uxores ac liberi, veluti pars illorum, jugulentur. Cum Deus orbem universum eluvione mergeret, cum Sodomam & Gomorham finitimâque civitates incendio cælestibus absumeret, multa millia innocentium infantum unâ eademque clade voluit involvi. Ita cum Amalecitis, Chananeis, Benjamitis, aliisque populis egit. Atque hoc juris & moris apertè sibi tribuens: Ego sum, inquit, Dominus Deus tuus, fortis, zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios, in tertiam & quartam generationem eorum qui oderunt me. Jus verò istud Judæis noluit esse liberum, ne illi specioso legis nomine crudelitatem suam amplificarent.

Hinc divina lex illa: Non occiderunt patres pro filiis, nec filii pro patribus, sed unusquisque pro peccato suo morietur. Sed & politice leges ob crimen læsæ Majestatis non solum in reos, sed etiam in eorum liberos severè animadvertunt. Daniel Majestatis læsæ accusatus, si conjugem habuisset & liberos, eadem secum penâ traxisset ad leones. Equissimum ergo fuit ut Danielis accusatores unâ cum filiis & uxoribus ad supplicium Daniëli ad ipsos paratum raperentur. At illi invidi longè aliter, quàm Daniël, à leonibus sunt salutati. Divinus liber asserit: Et non perveerunt usque ad pavimentum loci, donec arripissent eos, & omnia ossa comminuerunt. Quàm bellè scelus in auctorum caput rediit, quàm luculenter Deus, quod Daniëlis hostibus debebatur, pari monetâ solvit! Hoc nobis Lex, sive, Pœna Talionis exactius explicanda, eo fine, ut non tantum neminem lædamus, sed nec læsi vindicemus, quoniam Vindex est Dominus, qui omne malum quod alter alteri parat, æquissimò talionis jure vindicat. Quintilianus senior de Talione differens: Talio, inquit, est injuriæ ultio. In hoc scripta est Lex, ne quis impune petulans sit. Atque de hoc jam uberius agendum.

§. I.

Horatius studiosissimè Paulus: Ne quis, ait, supergradiatur, neque circumveniat in negotio fratrem suum, quoniam Vindex est Dominus de his omnibus, sicut prædiximus vobis, & restituti sumus. Idem ego nunc omnibus in-clamo, prædico, & testificor, Quoniam Vindex est Dominus: quod divini codices pœne omnibus loquuntur pa-

ginis. Labanus solum generum Jacob sæpius decepit ne- Labanus. quiter, non solum filiarum conjugio, sed & pecore, quod promiserat, reddendo. Quæstus id Jacob uxori- bus: Pater vester, inquit, circumvenit me, & mutavit mercedem meam decem vicibus, & tamen non dimisit eum Deus, ut noceret mihi. Imò voluit Deus, ut pariter per filias, quæ parentis deos aureos furatæ, & per pecus deciperetur. Vindex est Dominus.

Ægyptii Hebræos miserè oppresserunt, & fortunis Ægyptii exuerunt. Talionem reddidit Deus, auctores suos repetiit scelus. Nam Hebræi, jussu divino, Perierunt ab Ægyptiis vasa argentea & aurea vestemque plurimam. Dominus autem dedit gratiam populo coram Ægyptiis, ut accommodarent eis, & spoliaverunt Ægyptios. Nimirum vindex fuit Dominus. Ita ipse Pharaon talionis penam jure sustinuit. Hebræos ille parvulos velut catellos recens natos flumine submergi jussit. Justissimâ talione submersus est & ipse, cum omni exercitu suo. Involuit eos Dominus in mediis fluminibus. Reversæque sunt aquæ, & operuerunt cadaverus & equites cuncti exercitus Pharaonis, qui sequentes ingressi fuerant mare: nec unus quidem supervixit ex eis. Vindex fuit Dominus.

Abimelech, ut regnum, quod ambierat, sibi uni securius obtineret, occidit fratres suos septuaginta viros super lapidem unum. Sed & iste talionis penam perfolvit. Deus lapidem in caput ejus dejecit, & ademvit vitam. Nam Abimelech Thebes oppidum oppugnans, dum turrim incensurus subit, Ecce una mulier fragmen mola de super jacens, illisit capiti Abimelech, & confregit cerebrum ejus. Qui vocavit cito armigerum suum, & ait ad eum: Evagina gladium tuum, & percutite me: ne forte dicatur quoddam interfecit sim. Qui jussa persiciens interfecit eum. En talionem ad perpendicularum. Et saxo & gladio Abimelech perierit, uti suos ille fratres peremit. Agagus rex Amalechitarum cum Saule ferro caderet: Sicine, ait, separata amar a mors? Cui Samuel jam morienti legem Talionis ingerens: Sic, ait, fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis erit mater tua. Et in frustra concidit eum Samuel coram Domino in Galgalis. Talionis pœna non dormit, aut certè non nimis diu dormit. In suos recidunt auctores scelerum. Vindex est Dominus.

Achabus & Jezabel non inhumaniter solum, sed & Achabus iniquè egerunt cum Nabotho, cui & vineam & unâ vitam ademerunt: nam insontem lapidibus obrui per falsa & fucata judicia jusserunt. Quod flagitium Elias in os opprobrians Achabo: Occidisti, ait, insuper & possidentes. Hæc dicit Dominus: In loco hoc in quo linxerunt canes sanguinem Naboth, lambent quoque sanguinem tuum. Ad amulsum Talio secuta. Mortuus est enim rex Achab, & perlatus est in Samariam, sepelieruntque regem in Samaria, & laverunt currum ejus in piscinâ Samaria, & linxerunt canes sanguinem ejus, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat. Rex Jehu Jezabelem à canibus laceratam & consumptam audiens: Sermo Domini est, inquit, quem locutus est per seruum suum Eliam Thesbiten, dicens: In agro Jezabel comedent canes carnes Jezabel. Regibus etiam & reginis pœna Talionis dependenda est, quoniam Vindex est Dominus.

Amanus Mardocheo sublime fixit solum, patibulum quinquaginta cubitos altum. Jam pœna in miscsum erat constituta, malum jam paratissimum, nec deerat quidquam nisi ut Mardocheus collum indueret latibulo. Sed subito vertentur vices, repente Talionis pœna in Amanum est decreta. Suspensus est itaque Aman in patibulo, quod paraverat Mardocheo. In hanc turrim evendenda fuerat hæc campana. Meditata in alios flagitia ad suam recurrunt originem: Vindex est Dominus.

§. II.

David Uria conjugem abstraxit & vitavit. Sed Uria conjugem abstrahens. Hoc ipsum à suo metello Abialone sibi fieri tolerare debuit. Nam Abialon rebellis patri, quem apertissimo Marte oppu-

Labanus. Gen. cap. 31. vers. 7. Hebræos miserè oppres- siones; Exod. c. 11. vers. 2. & c. 12. v. 35. & seq. Hebræos miserè oppres- siones; Exod. c. 11. vers. 2. & c. 12. v. 35. & seq. Ibid. cap. 14. v. 27. & 28. Abimelech fratres suos occidens. Iudic. cap. 9. vers. 5. Ibid. v. 53. Agagus. 1. Reg. c. 15. v. 32. & 33. Talionis pœna non dormit. 4. Reg. c. 9. vers. 36. Amanus. Esther c. 7. vers. 10.

Marginal notes on the left side of the page, including references to other biblical passages and commentary.